

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-78/17-7

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Sanje Štefan, predsjednice vijeća, Lidije Rostaš-Beroš i Ljiljane Karlovčan-Đurović, članica vijeća, te više sudske savjetnice Veseljke Kos, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatski Telekom d.d. iz Zagreba, Roberta Frangeša Mihanovića 9, kojeg zastupa Irena Brezovački dipl. iur., temeljem generalne punomoći broj: Su-511/2013, protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Općine Tounj, koju zastupa punomoćnica odvjetnica iz Rijeke, u predmetu radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora i utvrđivanja visine naknade za pravo puta, u sjednici vijeća održanoj 14. prosinca 2017.

presudio je

I. Poništava se rješenje Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-03/16-11/53, urbroj: 376-10-17-17 od 24. ožujka 2017.

II. Ova će se presuda objaviti u „Narodnim novinama“.

Obrazloženje

Rješenjem tuženika utvrđeno je da je tužitelj infrastrukturi operator za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu izgrađenu na tim rješenjem navedenim česticama, za koje se izdaje potvrda o pravu puta (točka I. izreke).

Točkom II. rješenja se utvrđuje visina naknade za pravo puta na nekretninama iz točke I. rješenja u približe navedenom iznosu, koju je Hrvatski Telekom d.d. obavezan plaćati Općini Tounj u roku i na način približe navedenim u tom rješenju (točka III. i IV.).

Tužitelj je protiv navedenog rješenja podnio tužbu zbog svih zakonskih razloga propisanih u članku 66. Zakona o upravnim sporovima ("Narodne novine" 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.- dalje u tekstu: ZUS). Iscrpno opisuje postupanje tuženika u vezi sa zahtjevom zainteresirane osobe kao vlasnika i korisnika nekretnina za utvrđivanje infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu (dalje: EKI), te prije svega ističe da je tuženi priznao pravo vlasništva i upravljanja zainteresiranoj osobi, te joj time dao i status ovlaštenika naknade za pravo puta za nekretnine koje se ne nalaze u vlasništvu Općine Tounj, niti su pod njenim upravljanjem. Tvrdi da navedeno proizlazi iz podataka Tablice 1. koja je sastavni dio rješenja, a i prema podacima navedenim u zemljišnim knjigama proizlazi da je riječ o nekretninama koje imaju status „javno dobro“, bez upisa zainteresirane osobe kao vlasnika, odnosno upravitelja.

Nastavno u tužbi iscrpno obrazlaže što se smatra općim dobrom, a što javnim dobrom, te dodaje da zainteresirana osoba takav status nije dokazala niti tijekom postupka. S tim u vezi da tuženik nije bio ovlašten izdati potvrdu o pravu puta i time priznati status ovlaštenika naknade za pravo puta Općini Tounj, osim u odnosu na nekretnine čije je vlasnik, odnosno upravitelj, što ovdje međutim nije slučaj. Smatra da je tuženik trebao u odnosu na svaku zemljišnoknjižnu česticu utvrditi na nedvojben način status te nekretnine, na koji način nije postupio. Time je status tih nekretnina ostao neutvrđen, a izvanknjižno vlasništvo u konkretnom slučaju ne može biti relevantno. Uz to dodaje da bez obzira na eventualne sporne odnose tužitelja i gradova i općina u odnosu na plaćanje i određivanje visine naknade za služnost ili pravo puta ne mogu biti opravdani razlog zbog kojeg bi gradovi, odnosno općine bili ovlašteni poduzimati bilo kakve radnje koje bi onemogućavale funkcioniranje djelatnosti tužitelja, jer se radi o djelatnosti od interesa za Republiku Hrvatsku.

Također upire i na niz bitnih povreda pravila postupka zbog kojih smatra da je tuženik donio nezakonito rješenje, tim više jer prethodno tome nije pravilno utvrdio pravo stanje stvari, a sve to je dovelo i do pogrešne primjene materijalnog prava.

Predlaže da se tužbeni zahtjev usvoji i poništi osporeno rješenje.

Tuženik i zainteresirana osoba pozvani su sukladno odredbi članka 32. ZUS-a, da dostave odgovor, odnosno očitovanje na navode tužbe.

Tuženik je u svom odgovoru na tužbu ostao u cijelosti kod svih razloga navedenih u obrazloženju osporenog rješenja, te se poziva i na postojeću sudsku praksu. Predlaže da se tužbeni zahtjev u cijelosti odbije.

Zainteresirana osoba Općina Tounj u odgovoru na tužbu iscrpno navodi razloge zbog kojih tužbene navode smatra neosnovanima, pri čemu se poziva na pobliže navedene odredbe mjerodavnih propisa, te već postojeću sudsku praksu. Predlaže da se tužbeni zahtjev odbije u cijelosti, a u protivnom predlaže održavanje rasprave sukladno članku 37. ZUS-a.

Tužbeni zahtjev je osnovan.

Rješenje tuženika doneseno je pozivom na odredbu članka 12. stavka 1. točke 11. i članka 28. stavka 6. Zakona o elektroničkim komunikacijama ("Narodne novine" 73/08., 90/11., 133/12., 80/13. i 71/14. – dalje: ZEK).

Odredbom članka 12. stavka 1. točke 11. navedenog Zakona propisano je da su u nadležnosti Agencije uz ostalo i regulatorni poslovi koji se odnose na utvrđivanje infrastrukturnog operatora na općem dobru i nekretninama drugih osoba te utvrđivanje visine naknade za pravo puta.

Odredbom članka 28. stavka 6. ZEK-a propisano je da upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine može od Agencije tražiti utvrđivanje infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu koja je izgrađena na općem dobru ili na nekretninama iz članka 27. stavka 1. tog Zakona te utvrđivanje visine naknade za pravo puta. Prema odredbi članka 27. stavka 1. ZEK-a operatori javnih komunikacijskih mreža imaju prava infrastrukturnog operatora na cijelom području Republike Hrvatske što obuhvaća gradnju, održavanje, razvoj i korištenje elektroničke komunikacijske mreže i elektroničke komunikacijske infrastrukture na općem dobru, na nekretninama u vlasništvu Republike Hrvatske i jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave te na nekretninama u vlasništvu drugih pravnih i fizičkih osoba u skladu s ovim Zakonom i posebnim propisima.

Tuženik je osporeno rješenje donio temeljem zahtjeva zainteresirane osobe u kojem traži reguliranje imovinsko pravnih odnosa te s tim u vezi isplatu odgovarajuće naknade za EKI, izgrađenu na pobliže navedenim nekretninama kojih je smatra vlasnik, odnosno korisnik te upravitelj.

Odredbom članka 5. stavak 1. Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta („Narodne novine“ 152/11. i 151/14. - dalje: Pravilnik) propisano je da upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine može pred HAKOM-om pokrenuti postupak utvrđivanja infrastrukturnog operatora za EKI iz članka 2. stavka 1. tog Pravilnika pri čemu upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine ima pravo odabrati hoće li se visina naknade za pravo puta odrediti na način kako je to određeno stavcima 1. ili 5. članka 7. istog Pravilnika. Prema stavku 2. navedenog članka Pravilnika po utvrđivanju infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta, HAKOM će izdati potvrdu o pravu puta infrastrukturnom operatoru osim u slučaju ako upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine ugovore korištenje općeg dobra ili vlastitih nekretnina s infrastrukturnim operatorom putem drugih važećih propisa (stavak 3.).

Zakon o elektroničkim komunikacijama (kao i Pravilnik) propisuju ovlasti upravitelju općeg dobra, odnosno vlasniku nekretnine da od Agencije traži utvrđivanje infrastrukturnog operatora EKI izgrađene na tim nekretninama i utvrđivanje visine naknade za pravo puta. Iz navedene zakonske odredbe proizlazi zaključak da ovakav zahtjev treba biti potkrijepljen dokazima o vlasništvu nekretnine, odnosno dokazom iz kojeg proizlazi da je podnositelj zahtjeva upravitelj općeg dobra.

U provedenom postupku tuženik je utvrdio na kojim nekretninama tužitelj ima izgrađenu elektroničku komunikacijsku infrastrukturu te je sve te nekretnine podveo pod vlasništvo odnosno upravu zainteresirane osobe.

Međutim, navedeno utvrđenje protivno je podacima sadržanim u Tablici 1 koja sadrži podatke o vlasniku odnosno upravitelju za svaku pojedinu nekretninu. Iz navedenog dalje slijedi da je izreka osporenog rješenja u suprotnosti sa obrazloženjem odnosno sa njezinim sastavnim dijelom Tablica 1.

Ovaj Sud ne prihvaća razloge koje tuženik iznosi u obrazloženju rješenja kao i u odgovoru na tužbu, kojima opravdava utvrđenje prema kojem su sve navedene nekretnine u vlasništvu odnosno pod upravom Općine Tounj, iako tako ne proizlazi iz podataka spisa predmeta, niti iz priloženog zemljišnoknjižnog stanja.

Uz to se dodaje da faktično stanje nije mjerodavno u postupku kojeg tuženik provodi po zahtjevu u smislu odredbe članka 28. stavak 6. ZEK-a jer ta zakonska odredba ovlašćuje isključivo vlasnika nekretnine, odnosno upravitelja općeg dobra na podnošenje zahtjeva radi utvrđenja infrastrukturnog operatora, a time i na utvrđivanje visine naknade za pravo puta koju infrastrukturni operator treba plaćati.

Premda je tužitelj tužbu podnio zbog svih zakonom propisanih razloga, a time i zbog pogrešno, odnosno nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, odlučni tužbeni navodi odnose se isključivo na povredu zakona, pa je stoga sud odluku donio bez održavanja rasprave, koju je predložila zainteresirana osoba.

Iz naprijed navedenih razloga Sud je utvrdio da su rješenjem tuženika povrijeđena kako pravila postupka tako i odredbe materijalnog prava zbog čega je tužbeni zahtjev uvažio i rješenje tuženika poništio temeljem odredbe članka 58. stavka 1. ZUS-a.

Odluka o objavi presude temelji se na odredbi članka 14. stavka 8. ZEK-a.

U Zagrebu 14. prosinca 2017.

Predsjednica vijeća:

Sanja Štefan, v.r.

Za točnost otpavka - ovlašteni službenik,

